Р Е Ш Е Н И Е
№ 41542

гр. София, 26.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 51 състав,** в публично заседание на 06.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **8522** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.
Образувано е жалба на И. А. И., ЕГН [ЕГН], подадена чрез адв. Е. Х. Х., срещу Заповед GPAM № 1615080/28.06.2026г., издадена от младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ – СДВР, за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б.„з“, подб. „дд“ от ЗДвП (ЗППАМ) – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността за не повече от 12 месеца, поради констатирано нарушение по чл.175а, ал.1 от ЗДвП.
Заповедта се оспорва като незаконосъобразна поради съществено нарушение на административнпороизводствените правила, противоречие с материалния закон, несъответствие с целта на закона и нарушение на принципа на съразмерност. В жалбата се твърди, че административният орган е възприел извода, че жалбоподателят е ползвал автомобила за други цели, без да изложи фактическите обстоятелства, от които този извод следва, с което е допуснато нарушение на чл.59, ал.2,т.4 от АПК. Счита, че не е доказан нито един елемент от състава на чл.104б, т.2 ЗДвП. Излагат се доводи, че законодателят не е санкционирал всяко агресивно, рисково или неправилно управление на моторно превозно средство, а само това, при което пътят престава да бъде използван като средство за придвижване и се използва за друга самостоятелна цел. Твърди, че в заповедта не се съдържат никакви факти, от които да се направи извод, че процесният път е бил използван за други цели и не са изложени мотиви защо административният орган приема, че е налице нарушение по чл.104б,т.2 от ЗДвП. Прави се оплакване за нарушение на чл.35 от АПК, тъй като административният орган не е извършил самостоятелна проверка на действителното поведение на водача, включително не са снети обяснения от спътника на водача.

Излагат се и доводи, че не е обоснована целта на прилагането на мярката съгласно чл.22 от ЗАНН.
В проведеното по делото съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и с адв. Х., който поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена по изложените в жалбата и допълнително развити в устните състезания доводи.
Ответникът - младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ – СДВР, издал процесната заповед, не участва в съдебното заседание и не изразява становище по жалбата. Депозирани са писмени бележки от пълномощника гл. юрк. К., но същите са постъпили по делото след съдебното заседание, поради което не подлежат на обсъждане.
Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, установи следното:
Със Заповед GPAM № 1615080/28.06.2026г. на И. А. И. е наложена принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б.„з“, подб. „дд“ от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността за не повече от 12 месеца за това, че на 28.06.2026г. в [населено място] около 18.00 часа по [улица]с посока на движение от ул. О.“ към [улица]И. И. управлявал лек автомобил „БМВ“ 320 Д с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на А. И. А., като до номер 91 не използва пътищата за обществено ползване според предназначението за превоз на пътници и товари, което се изразява във форсиране на двигателя, увеличаване на скоростта и внезапно преминаване от дясна в лява пътна лента и от лява в дясна пътна лента, с което създава реални предпоставки за ПТП и застрашава живота и здравето на останалите участници в движението. На И. А. И. е съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № GA4485867 от 28.06.2026г. за извършено на нарушение на чл.104б, т.2 от ЗДвП, който жалбоподателят е отказал да подпише.
По делото е разпитан свидетелят Х. Т. М., който дава показания, че на 28.06.26 г. около 18:00 часа пътувал с жалбоподателя, с когото били приятели, по [улица]от [улица]към [улица], и отивали на кафе, като малко след светофара на С. университет били отбити от пътен патрул. Непосредствено преди това се били престроили от лява в дясна лента. Имало едно престрояване от лява в дясна лента, но при него не е имало предпоставки за ПТП. Когато дошъл патрул, не му поискали документ за самоличност, нито сведения, показания и обяснения относно нарушението.
Правни изводи
Жалбата е допустима, тъй като е подадена в срок, от лице, което е адресат на оспорения акт и притежава личен и пряк правен интерес да иска отмяната му.
Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.
Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Предвид представената по делото Заповед № 513з-12086/14.10.2025г. на директора на СДВР, издадена във връзка със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. на министъра на вътрешните работи, също приложена с административната преписка, съдът приема, че процесната заповед е издадена от компетентен орган.
Спазени са административнопроизводствените правила и изискванията за форма на акта, като са посочени фактическите и правни основания за прилагане на мярката. В ЗППАМ е посочена административнонаказателната разпоредба, с която законът свързва налагането на мярката – чл.175а,ал.1 от ЗДвП, както и разпоредбата, сочена като нарушена - чл.104б,т.2 от ЗДвП. Достатъчно конкретно и ясно са описани и фактическите основания за налагане на мярката. Противно на твърденията в жалбата, съдът намира, че описанието в заповедта - „форсиране на

двигателя, увеличаване на скоростта и внезапно преминаване от дясна в лява пътна лента и от лява в дясна пътна лента“ представлява ясно излагане на фактите и обстоятелствата. Именно на тези факти и обстоятелства почива и извода, че шофирането по описания начин създава реални предпоставки за ПТП и застрашава живота и здравето на останалите участници в движението и че се нарушава забраната по чл.104б,т.2 от ЗДвП. Действително, административният орган не е изложил мотиви относно субективната страна, т.е. дали управлението на автомобила по описания начин е преднамерено, умишлено и т.н., но това не е и необходимо в настоящото производство. Този въпрос е релевантен за административнонаказателната отговорност на жалбоподателя и за производството, в което следва да бъде установено дали е осъществен сочения състав на административно нарушение.

Видно чл.171, т.1, б. „з“, подб. „дд“ от ЗДвП, принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 12 месеца, се прилага за нарушения по чл. 175, ал. 4, чл. 175а, ал. 1 и чл. 176, ал.2 от ЗДвП. С процесната ЗППАМ мярката е наложена за нарушение по чл.175а, ал.1 от ЗДвП. Съставът на административнонаказателната разпоредба на чл.175а, ал.1 ЗДвП включва организиране или участие в нерегламентирани състезания по пътищата, отворени за обществено ползване, или ползване на такива пътища за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Според описанието на нарушението в заповедта и в АУАН, в случая е налице третата хипотеза - ползване на пътищата за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение.

Наличието на посоченото основание за налагане на мярката се установява от съставения АУАН за констатиране на нарушение по чл.175а,ал.1 от ЗДвП, който се явява необходимо и достатъчно условие за издаването на заповедта. Съгласно чл.189, ал.2 от ЗДвП, редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното, т.е. посочените в АУАН факти и обстоятелствата се считат за осъществени, докато не бъдат оборени по съответния процесуален ред. В случая жалбоподателят практически не оспорва фактическите констатации в АУАН и в ЗППАМ, а именно, че при управлението на автомобила е предприел форсиране на двигателя, последвано от увеличение на скоростта и внезапно преминаване от една пътна лента в друга. Оспорва обаче извода на административния орган, че водачът е ползвал пътя не по предназначение. В тази връзка е ангажирал събирането на гласни доказателства посредством разпита на посочения от него свидетел. Приятелските отношения на свидетеля с жалбоподателя по принцип поставят под съмнение неговата обективност, но съдът дава вяра на показанията на свидетеля що касае изложените факти. По същество обаче от показанията на свидетеля не се установява различна от описаната в ЗППАМ фактическа обстановка и не се опровергават изводите на административния орган.

Несъстоятелни са наведените доводи, според които не всяко рисково или агресивно шофиране означава, че пътищата се използват не по предназначение. Всъщност е точно обратното - използването на пътищата по предназначение, а именно – за превоз на хора и товари предполага разумно и отговорно управление на МПС съобразно правилата за движение и изискванията за безопасност. Обстоятелството, че жалбоподателят и свидетелят били тръгнали с автомобила „на кафе“ според показанията на разпитания свидетел, не изключва в конкретната ситуация превозното средство, съответното пътят, да са използвани и за други цели, например за развлечение или за демонстрация. Съдът преценява, че установените факти дават основание да се счита, че на конкретното място и в указаното в АУАН и в ЗППАМ време жалбоподателят е използвал пътя, отворен за обществено ползване, и за такива други цели, освен в съответствие с неговото предназначение.

С оглед изложеното, съдът намира, че доказателствената сила на АУАН не е оборена, следователно налице е посоченото в заповедта основание за налагане на принудителната административна мярка.
Относно възраженията в жалбата, че административният орган не е събрал видеозаписи от служебния автомобил, записи от индивидуалните камери на полицейските служители /боди камери/ и не са снети обяснения от спътника на автомобила, съдът счита, че не е налице съществено процесуално нарушение. Както вече беше казано, фактическите констатации в оспорената заповед практически не се оспорват, а не се разколебават и от показанията на разпитания свидетел, следователно няма основания да се счита, че ако биха били събрани посочените доказателства, това би довело до различни изводи от тези, които са направени в оспорения акт.
На последно място, оспорената заповед е и в съответствие с целта на закона – за осигуряване безопасността на движението и да се предотврати извършването на други административни нарушения, както и на евентуални вредни последици от тях.
Предвид всичко изложено дотук, жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.
Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. А. И. срещу Заповед GPAM № 1615080/28.06.2026г., издадена от младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ – СДВР, за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б.„з“, подб. „дд“ от ЗДвП.
Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: